

Az osztályunkkal kapcsolatos sportélmények az 1945/46-os tanévvel kezdődtek. Mindenek előtt volt szeretett tanárainkra emlékezem, Oláh és Porcsalmi tanár úrra. Oláh („Linkusz”) tanár úrról kevés emlékem van. Engem csak az első és a második osztályban tanított. Emlékeim szerint ő a XX. Század első felének megfelelő metódus szerinti, hagyományos, konzervatív terem-tornaórákat tartott, svéd torna gyakorlatokkal. Egy kis kötél, rúdmaszás, szekrényugrás, előre—hátra bukfenc. Tehát a tanterv által előírt tematika szerint, pontosan, lelkiismeretesen végrehajtva azt. Volt azért atlétika is, fekete klottgatyában, fehér trikóban, mellünkön a nemzetiszínű címer, benne fekete RHG betűkkel. *Bíró Vili* épp magasugrás közben törte el a csuklóját.

A háború utáni új világ új korszakot hozott és az osztálynak is, nekem is új tornatanárt, Porcsalmi tanár úr, („Kosár”) személyében. Róla nagyon sok kedves, szép emlékem van. Ő az új világot képviselve —azt hiszem kezdő, vagy majdnem kezdő tanárként— új szemléletet hozott magával. Óriási lendülettel fogott munkához, korszerű módszerekkel. Nemcsak tornaórákat tartott az előírt tematika szerint, hanem nagy súlyt helyezett a diáksport fejlesztésére, helyesebben, a beindítására. Mi akkor csak éreztük, hogy *jó a tornaóra*. Hogy az korszerű, vagy nem, azzal nemigen foglalkoztunk. Egy biztos, ő bevezetett bennünket a sport szűkebb világába. Új sportszereket ismertett meg velünk. A gimnasztikát azt hiszem csak a bemelegítésnél alkalmazta. A focit természetesen mindenki ismerte, aki szerette, játszott, de kevésbé ismertek voltak előttünk az egyéb labdajátékok, a kosárlabda, kézilabda, röplabda. Ezeknek a játékoknak a rejtelmibe Ő vezetett be bennünket, ő

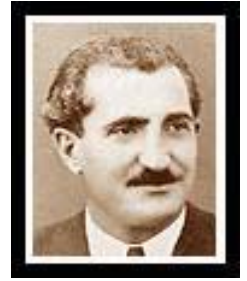
szerettette meg velünk. Ő általa éreztük meg a mérkőzés örömet, lett légyen az osztályok közötti járási bajnokságok. Az olyan kosárlabda bajnokságok, elleni meccsek, ahol Wagner Ricsi és szerénységem is a kosarakat. Sokszor és sikeresen szerepeltünk, Kézilabdában, amit szintén *Porcsalmi tanár úr* megyében jelezték a csapatot. Szeretett tanárunk beindulása, melyet szintén edzői szinten oktatott. közötti versenyek, mert nemcsak latinból vagy is. A 1947/48-as évi vizsgán *Nagy Ádám* akkorát dobott, repült. Meg is nyerte a versenyt, azt hiszem Czank Náci nevezve az országos diák atlétikai bajnokság Pasaréti úti pályán voltak. Emlékszem előző nap a mérkőzésünk vacsorája volt —miután a vezetők mellett talán legurult még egy-két fröccs is, így aztán induló csapattal. Nagyon meleg nyári nap volt és igen tenni, de fizikálisan „nem voltam teljesen egyben.” Így magasugrást hozni, ami eltölpül Nagy Ádám országos Iskolánkra nem hoztunk szégyent. Jó volt győzni, bár eredménycentrikusak. A sportot önmagáért szerettük.

Porcsalmi tanár úr nagy szakértelemmel nyújtó, ugró szekrények voltak az iskolában. Korlát tehetségeket kellett megtalálni. Ő meg is találta. Az az osztályból Czank Náci, az iskolából Pólus Pista volt vasjelvényes is volt, ami minősítette a tornatanárt

No és a röplabda, melynek megismerése ugyancsak röplabdát 1945 előtt, nálunk még sehol igazán nem reagálva megtanította, megszerettette velünk. rangadókra! Osztálybajnokságon különösen nagy

Nem kifejezetten a sporttevékenységünkhez időszaka is, amikor megrohmoztuk a tornatermet, a nehéz medicin labdát is rúgtuk, vágtuk, ahol értük a visszapattanókat újra rúgva-vágva. Azt hiszem, ezzel vezettük le fiatal szervezetünk fölös energiáit, melyek a hosszú ülő órák alatt gyűltek össze.

Porcsalmi Lajos bátyánk hát sportreformer volt. Megreformálta az iskolai testnevelést. Fő érdeme, hogy az országosan elindított diáksport mozgalomba bekapcsolódott. A tanítványaival megszerettette a sport minden ágát, miközben még a cserkészcsapatot is szervezte és vezette fáradhatatlanul. Sokat köszönhetünk neki! Most, hogy ezeket a sorokat írom, érzem belül valami zsiborog bennem. Szinte most is ott érzem magam a jó öreg „*alma mater*” poros udvarán, a játéktéren a szurkoló diákok gyűrűjében, izzadtan, kihevülve, a játékos társaim között. De jó is lenne még egyszer leütni a háló feletti feladott labdát!

ismertett meg velünk, annyira vittük, hogy a nevéhez fűződik az atlétikai versenyek Tornavizsgákon voltak a nagy, osztályok matekból voltak ám vizsgák, hanem tornából hogy a súlygolyó, majdnem a zsinagógáig előtt. Az itt elért eredmények alapján lettünk versenyekre, melynek a döntői Budapesten, a MÁV focicsapatával valamilyen nyert távoztak — a megengedett két „*hosszúlépés*” kissé másnaposan találkoztunk reggel a Pestre nehéz nap, mert az elvárásnak eleget kell is sikerült azt a bizonyos 165 cm-es bajnokságot nyerő 14 m. körüli dobása mellett. nem voltunk a mai értelemben vett,

foglalkozott a szertornával is. Gyűrű, korlát, ló még az udvaron is volt beépítve. Csak a országos jelvénytörző versenyen, azt hiszem aranyérmes. Emellett több ezüst és munkáját.

Porcsalmi tanár úrhoz fűződik. Az hiszem a játszották, de ő erre az újdonságra is gyorsan Emlékszem a gimidvaron játszott parázs csaták voltak a VIII.-al, változó sikerrel. tartozott, de jó móka volt a nagy „*zamekolások*” hatalmas indián csatakiáltások közepette. Még tornaterem hátsó falára, majd a

nagylaci

